

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžo/11/2014
Identifikačné číslo spisu:	4013200444
Dátum vydania rozhodnutia:	26.11.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:4013200444.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: L., bytom F., zastúpený advokátkou JUDr. Evou Kováčechovou, Advokátska kancelária, so sídlom Komenského 21, Banská Bystrica, proti žalovanej: Súdna rada Slovenskej republiky, so sídlom Župné nám. 13, Bratislava, o zrušenie výsledkov hlasovania žalovanej a uznesenia žalovanej č. 43 zo dňa 22. januára 2013, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre, č. k. 11S/52/2013-74 zo dňa 28. novembra 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Nitre, č. k. 11S/52/2013-74 zo dňa 28. novembra 2013 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Krajský súd v Nitre uznesením č. k. 11S/52/2013-74 zo dňa 28.11.2013 zastavil konanie o žalobe, ktorou sa žalobca v zmysle §§ 247 a nasl. O.s.p. domáhal preskúmania súdom zákonnosti uznesenia žalovanej č. 43 zo dňa 22.1.2013 a postupu mu predchádzajúceho, žiadajúc, aby súd zrušil výsledky hlasovania žalovanej a jej uznesenie č. 43 zo dňa 22.1.2013. O náhrade trov konania krajský súd rozhodol tak, že žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania.

Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že krajský súd mal preukázané, že dňa 22.1.2013 sa uskutočnilo zasadnutie žalovanej a podľa programu bolo 4. bodom prerokovanie návrhov na vymenovanie do funkcie sudcu na Okresný súd Levice, Okresný súd Galanta a Okresný súd Dunajská Streda, pričom žalobca bol navrhovaný ako kandidát na vymenovanie do funkcie sudcu na Okresný súd Dunajská Streda; žalobca sa tohto zasadnutia žalovanej zúčastnil a bol vypočutý ako posledný spomedzi uchádzačov o funkciu sudcu; prezentoval svoje predstavy o sudcovskom povolaní a o svojej doterajšej profesionálnej praxi; následne mu člen žalovanej a jeho predseda položili otázky z oblasti trestného práva, na ktoré podľa ich názoru neodpovedal správne a taktiež mu boli položené i ďalšie otázky (týkajúce sa jeho štúdia účasti na iných výberových konaniach a osobného života); po diskusii nasledovalo hlasovanie členov žalovanej, ktorí hlasovali nasledovne: za 7, proti 0, zdržali sa 11,

neprítomný 0; na základe týchto výsledkov hlasovania prijala žalovaná uznesenie č. 43: „Súdna rada Slovenskej republiky konštatuje, že kandidát L. nezískal dostatočný počet hlasov na predloženie návrhu prezidentovi Slovenskej republiky na vymenovanie do funkcie sudcu; k tomuto uzneseniu nebolo priložené žiadne odôvodnenie ani ho žalobcovi nikto z členov žalovanej neoznámil; z dôvodu nesúhlasu však k nemu pripojili svoje odlišné stanovisko dvaja členovia žalovanej, ktorí vyjadrili názor, že žalovaná mala rešpektovať výsledky výberového konania na obsadenie voľného miesta sudcu na Okresný súd Dunajská Streda a nemal ich spochybňovať; poukázali pritom na prax žalovanej dovtedy bezvýnimočne uplatňovanú na zasadnutí dňa 27.11.2012, kedy úspešným uchádzačom neboli kladené žiadne otázky smerujúce k opätovnému posudzovaniu ich odbornej spôsobilosti na výkon funkcie sudcu; títo dvaja členovia žalovanej tvrdili, že správnym postupom žalovanej malo byť predloženie návrhu prezidentovi na vymenovanie žalobcu do funkcie sudcu na výkon funkcie na Okresný súd Dunajská Streda.

Krajský súd skúmajúc podmienky konaníach podľa § 103 v spojení s § 104 O.s.p. zistil, že nie sú splnené podmienky konania, a preto konanie podľa § 104 ods. 1 veta prvá O.s.p. s použitím § 246 ods. 1 O.s.p. zastavil.

Krajský súd svoj právny názor, na základe ktorého posudzoval postavenie žalovanej - Súdnej rady Slovenskej republiky a charakter rozhodnutí, ktoré prijíma v rámci výkonu svojej pôsobnosti ustálil na základe ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález zo dňa 21.10.2004 sp. zn. III. ÚS 79/04, uznesenie zo dňa 14.5.2009 sp. zn. III. ÚS 128/09), z ktorej vyplýva, že „súdna rada je ústavným orgánom verejnej moci, ktorý zabezpečuje nezávislé postavenie súdnej moci vo vzťahu k iným orgánom štátu. Uznesenie súdnej rady ako výsledok hlasovania orgánu verejnej moci je právnu skutočnosťou verejného práva vo forme rozhodnutia adresovaného príslušnému ústavnému orgánu. Nejde o individuálny právny akt, ktorým sa zakladajú menia alebo rušia resp. autoritatívne zisťujú oprávnenia a povinnosti účastníkov konania. Ide o osobitný druh konania.“ V danej súvislosti krajský súd súčasne poukázal na ďalšiu judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky - uznesenie zo dňa 16.12.2009 sp. zn. III. ÚS 403/09, sp. zn. I. ÚS 62/06 a s. zn. I. ÚS 162/09.

Krajský súd postupujúc v predmetnej veci v intenciách názoru Ústavného súdu Slovenskej republiky vysloveného v uvedených rozhodnutiach, konštatoval, že je nepochybné, že žalovaná na svojom zasadnutí dňa 22.1.2013 rozhodovala o tom, či podá prezidentovi Slovenskej republiky návrh na vymenovanie žalobcu ako úspešného uchádzača z výberového konania do funkcie sudcu na Okresný súd v Dunajskej Strede, tento návrh vychádzajúci z výsledkov výberového konania nezískal pri hlasovaní žalovanej dostatočný počet hlasov potrebných na to, aby žalovaná návrh prijala a predložila ho prezidentovi republiky, čo žalovaná konštatovala vo svojom uznesení č. 43 zo dňa 22.1.2013.

Krajský súd dospel k záveru, že žalovaná toto rozhodnutie prijala vo vzťahu k inému ústavnému orgánu a to k prezidentovi Slovenskej republiky, a teda rozhodnutie, ktoré žalobca žiada preskúmať a zrušiť nemá povahu individuálneho správneho aktu, čo znamená, že nemôže byť predmetom súdneho prieskumu zo strany všeobecného súdu a teda nepatrí do jeho právomoci. Podľa názoru krajského súdu prijaté rozhodnutie žalovanej, poukazom na uvedenú a ustálenú judikatúru Ústavného súdu SR, patrí do prvého okruhu jej kompetencie a nemá povahu individuálneho správneho aktu a je výsledkom osobitného druhu konania, v danej súvislosti dal do pozornosti aj novšiu judikatúru ústavného súdu a to uznesenie zo dňa 19.6.2013 sp. zn. I. ÚS 421/2013.

Krajský súd konštatoval, že konanie zastavil podľa § 104 ods. 1 O.s.p. bez toho, aby sa vecou meritórne zaoberal, zastávajúc názor, že nie je daná jeho právomoc preskúmať a zrušiť rozhodnutie žalovanej č. 43 zo dňa 22.1.2013, resp. zrušiť výsledky hlasovania žalovanej v zmysle uplatneného návrhu žalobcu v žalobe.

Krajský súd ďalej uviedol, že pokiaľ žalobca v podanej žalobe poukazoval na judikatúru ústavného súdu, ústavný súd v týchto rozhodnutiach vyslovil, že obsahom základného práva podľa článku 30 ods. 4 ústavy je iba prístup k voleným a iným verejným funkciám, t.j. možnosť nediskriminačného uchádzania sa o takéto funkcie, resp. sa zaoberá právom občanov ako sťažovateľov zúčastňovať sa priamo na správe vecí verejných, ale neriešil charakter rozhodovania súdnej rady vo vzťahu k prezidentovi Slovenskej republiky a ku kandidátom na vymenovanie do funkcie. Krajský súd mal za to, že túto judikatúru ústavného súdu v predmetnej veci nemožno aplikovať.

Upriamil pozornosť žalobcu na nález Ústavného súdu SR zo dňa 13.12.2012 sp. zn. II. ÚS 29/2011. Podľa názoru krajského súdu uvedený nález ústavného súdu potvrdzuje, že nie je daná právomoc všeobecného súdu preskúmať a zrušiť výsledky hlasovania v Súdnej rade Slovenskej republiky a ani

zrušiť uznesenie, v ktorom súdna rada konštatuje, že kandidát na vymenovanie do funkcie sudcu nezískal dostatočný počet hlasov na predloženie návrhu prezidentovi Slovenskej republiky na jeho vymenovanie do funkcie sudcu.

Krajský súd rozhodovanie o náhrade trov konania odôvodnil podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. tak, že žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania, pretože konanie bolo zastavené.

II.

Proti uvedenému uzneseniu krajského súdu sa v zákonnej lehote odvolal žalobca. Žiadal, aby odvolací súd vo veci sám rozhodol tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie. Uplatnil si náhradu trov konania.

Žalobca v dôvodoch odvolania namietal, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil. Upriamiac pozornosť na právnu úpravu ustanovenú v čl. 46 ústavy v spojení s § 244 O.s.p. a s § 5 zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a príslušných žalobca dôvodil, že tak ako uvádza v žalobe, právny poriadok Slovenskej republiky neobsahuje dostatočne konkrétne a precízne zadefinovanie postavenia súdnej rady a toto možno určiť len vzhľadom na umiestnenie súdnej rady ako ústavného orgánu s ohľadom na jej kompetencie a z judikatúry Ústavného súdu SR hoci jeho zistenia sú tiež nejednoznačné. Vyslovil názor, že súdna rada je orgánom sui generis (I. ÚS 62/06), resp. ústavným orgánom verejnej moci, ktorý zabezpečuje nezávislé postavenie súdnej moci vo vzťahu k iným orgánom štátu (II. ÚS 79/04, II. ÚS 128/09).

Žalobca uviedol, že konanie súdnej rady vo veci hlasovania o predkladaní návrhu prezidentovi na vymenovanie sudcu zákon ani ústava bližšie nešpecifikujú a súdna rada tak postupuje len na základe veľmi stručného a nekonkretizovaného ústavného poverenia. Dal do pozornosti judikatúru ústavného súdu III. ÚS 5/03, II. ÚS 29/2011, III. ÚS 403/2009. Dôvodil, že ústavný súd však vo svojej rozhodovacej praxi svoj názor prezentovaný v uznesení III. ÚS 403/09 ďalej ani nerozvíja, naopak možno skôr badať inú tendenciu, keď preskúmať (a vyhovel) sťažnostiam smerujúcim k rozhodovaniu súdnej rady vo veci voľby predsedu najvyššieho súdu (II. ÚS 5/03), či vo veci uchádzača o funkciu sudcu (II. ÚS 21/2011), ktoré by však v zmysle názoru ústavného súdu prezentovaného v uznesení III. ÚS 403/09 mali patriť do prvého okruhu kompetencií súdnej rady výsledkom, ktorého nemá byť individuálny správny akt.

Žalobca poukázal na to, že ústavný súd sa tiež vyjadril, že je to práve marginálnosť a medzerovitosť právnej úpravy uznášania sa súdnej rady vo veci personálneho rozhodovania, vytvorila súdnej rade priestor prezentovať sa ako vrcholný samosprávny orgán s dominantnými demokratickými princípmi uplatňovanými pri svojej činnosti (II. ÚS 5/03). Tvrdil, že zo žiadneho ustanovenia ústavy ani zákona však nevyplýva, prečo by sa malo s rozhodnutiami súdnej rady nakladať rozlične s rôznou ochranou práv dotknutých účastníkov.

Zdôraznil, že rozhodnutie súdnej rady vo veci dočasného pozastavenia výkonu funkcie sudcu (§ 22 zákona o sudcoch) je podľa ústavného súdu preskúmateľné v konaní podľa piatej časti O.s.p., pričom doslovne uviedol, že toto rozhodnutie nemôže byť vylúčené z prieskumnej právomoci všeobecného súdu realizovanej v rámci inštitútu správneho súdnictva a na tento záver nemá vplyv ani skutočnosť, že uznesenie súdnej rady nemožno napadnúť opravným prostriedkom (III. ÚS 403/09). Vyslovil názor, že keďže neexistujú rozumné argumenty pre rozličný prístup k rozhodovaniu súdnej rady, tento postup je potrebné aplikovať na rozhodovanie súdnej rady aj v namietanom prípade žalobcu, a teda všeobecný súd mal preskúmať postup a rozhodnutie súdnej rady v systéme správneho súdnictva, čím neexistoval zákonný dôvod na zastavenie konania.

Ďalej vyslovil názor, že medzerovitosť právnej úpravy, rovnako ani osobitné postavenie súdnej rady, jej neumožňuje konať absolútne svojvoľne a bez akejkoľvek kontroly, poukazom na to, že transparentnosť v prístupe k voleným a iným verejným funkciám (čl. 30 ods. 4 ústavy) predpokladá objektivizovateľnosť, rozumnosť ako aj preskúmateľnosť podmienok, dajúc do pozornosti názor ústavného súdu vyslovený v rozhodnutí II. ÚS 5/03.

Trval na tom, že súdna rada pritom v namietanom konaní nijako nepreukázala a nezdôvodnila, že žalobca nesplnil niektorú z podmienok prístupu k funkcii sudcu.

Záverom žalobca uviedol, že pri preskúmaní namietaného postupu a rozhodnutia súdnej rady by mal súd postupovať v intenciách zistení ústavného súdu, na ktoré v závere svojho rozhodnutia poukázal už prvostupňový súd (II. ÚS 29/2011).

III.

Žalovaná Súdna rada Slovenskej republiky sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrila, odvolací návrh nepodala.

VI.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa ust. § 246c ods.1 O.s.p. v spojení s ust. § 10 ods.2 preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu a konanie mu predchádzajúce v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní žalobcu v zmysle ust. § 246c ods.1 v spojení s §§ 212 a nasl., bez nariadenia pojednávania postupom podľa § 214 ods.2 v spojení s § 246c ods.1 a dospel k záveru, že odvolanie v danej veci nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bolo uznesenie krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zastavil konanie o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, žiadajúc zrušenie výsledkov hlasovania žalovanej a jej uznesenia č. 43 zo dňa 22.1.2013, ktorým rozhodnutím žalovaná konštatovala, že žalobca nezískal dostatočný počet hlasov na predloženie návrhu prezidentovi Slovenskej republiky na vymenovanie do funkcie sudcu.

Odvolací súd preskúmal rozhodnutie súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania posudzoval aj napadnutý postup a rozhodnutie žalovanej, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa v danej veci správne a v súlade so zákonom vysporiadal so splnením, resp. nesplnením zákonných podmienok súdneho prieskumu.

Predmetom preskúmvacieho konania na základe žaloby je v danej veci postup a rozhodnutie žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím žalovaná Súdna rada Slovenskej republiky rozhodla o nepredložení návrhu prezidentovi Slovenskej republiky na vymenovanie žalobcu do funkcie sudcu.

V.

Vychádzajúc zo skutkových zistení vyplývajúcich zo súdneho spisu, prílohou ktorého bol administratívny spis žalovanej odvolací súd zistil, v danom prípade krajský súd dospel k záveru, že žalovaná napadnuté rozhodnutie prijala vo vzťahu k inému ústavnému orgánu a to k prezidentovi Slovenskej republiky, a teda rozhodnutie, ktoré žalobca žiada preskúmať a zrušiť nemá povahu individuálneho správneho aktu, a teda nemôže byť predmetom súdneho prieskumu zo strany všeobecného súdu. Krajský súd konanie zastavil podľa § 104 ods. 1 O.s.p. z dôvodu, že nie je daná jeho právomoc preskúmať a zrušiť rozhodnutie žalovanej č. 43 zo dňa 22.1.2013, resp. zrušiť výsledky hlasovania žalovanej v zmysle uplatneného návrhu žalobcu v žalobe.

Podľa § 246c ods. 1, veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu so správnym poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedených v odôvodnení napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ktoré vytvárajú

dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého uznesenia. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Odvolací súd pritom vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich zo spisu a uvádzaných v prvostupňovom rozhodnutí, a preto aby nedošlo k opakovaniu skutkových zistení a právnych záverov už uvádzaných súdom prvého stupňa odvolací súd na zdôraznenie správnosti rozhodnutia prvostupňového súdu uvádza nasledovné.

V správnom súdnictve preskúmvajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. (§ 244 ods.1,O.s.p.).

V správnom súdnictve preskúmvajú sudy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (ďalej len "rozhodnutie správneho orgánu"). (§ 244 ods.2,O.s.p.).

Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť. (§ 244 ods.3 O.s.p.).

Podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku upravujúcej konanie o žalobách súd postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu. (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Zákonnodarca v piatej časti Občianskeho súdneho poriadku zveril súdom právomoc preskúmať zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Správnym súdnictvom sa zabezpečuje realizácia ústavného princípu domáhať sa súdnej ochrany práv fyzických a právnických osôb na nezávislom a nestrannom súde (čl. 46 ods.1 ústavy). V konaní podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku sú predmetom správneho súdnictva právoplatné rozhodnutia správnych orgánov, ktorými sa zasiahlo do subjektívnych práv fyzických alebo právnických osôb. Správny súd preskúma aj zákonnosť rozhodnutí, proti ktorým zákon nepripúšťa odvolanie. Pokiaľ ide o konanie podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku je správne súdnictvo založené na princípe generálnej klauzuly v zmysle čl. 36 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a čl. 46 ods. 2 Ústavy SR, podľa ktorej sudy v zásade preskúmvajú všetky rozhodnutia orgánov verejnej správy. Rozsah právomocí pri preskúmaní správnych rozhodnutí je obmedzený negatívnou enumeráciou rozhodnutí, ktoré správne sudy nepreskúmvajú (§ 248 O.s.p.).

Z uvedenej právnej úpravy vyplýva, že predpokladom súdneho prieskumu na základe žaloby je rozhodnutie orgánu verejnej správy.

Podľa čl. 1 ods.1,2 Ústavy Slovenskej republiky Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo. Slovenská republika uznáva a dodržiava všeobecné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná, a svoje ďalšie medzinárodné záväzky.

Podľa čl.2 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Správne súdnictvo je neoddeliteľným atribútom právneho štátu, ktorým je Slovenská republika (čl.1 ods.1 ústavy). Sudy pri prieskume zákonnosti správnych rozhodnutí, ako orgány štátu môžu konať a teda musia konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon (čl. 2 ods. 2 ústavy).

Ústavodarca v čl.141a Ústavy Slovenskej republiky zakotvuje Súdnu radu Slovenskej republiky. V odseku 4 ustanovuje pôsobnosť Súdnej rady Slovenskej republiky, do ktorej v zmysle písmena c/ patrí predkladať prezidentovi Slovenskej republiky návrhy kandidátov na vymenovanie sudcov a návrhy na odvolanie sudcov. V odseku 5 uvedeného článku ústavy ustanovuje, že na prijatie uznesenia Súdnej rady Slovenskej republiky je potrebný súhlas nadpolovičnej väčšiny všetkých jej členov a v odseku 6, že podrobnosti o spôsobe ustanovenia členov Súdnej rady Slovenskej republiky, o jej pôsobnosti, o organizácii a o vzťahoch k orgánom správy súdnictva a k orgánom sudcovskej samosprávy ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č.185/2002 Z.z. o Súdnej rade Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov, predmetom ktorého úpravy je ďalšia pôsobnosť Súdnej rady Slovenskej republiky (ďalej len "súdna rada") a podrobnosti o spôsobe ustanovenia predsedu súdnej rady a jej členov, o organizácii a o vzťahoch k orgánom správy súdnictva a k orgánom sudcovskej samosprávy (§ 1).

Ústava Slovenskej republiky a ani zákon o súdnej rade podrobne neustanovujú postavenie súdnej rady, ani jej konanie, preto bol správny postup súdu prvého stupňa, keď pri skúmaní postavenia súdnej rady a skúmania charakteru jej rozhodnutia v danej veci postupoval v zmysle judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, na ktorú v konkrétnosti poukázal v napadnutom rozhodnutí. Otázkami postupu a rozhodovania súdnej rady sa Ústavný súd Slovenskej republiky už viackrát zaoberal vo svojej judikatúre. Právny názor ustálený judikatúrou ústavného súdu je pre všeobecné súdy záväzný. Ústavný súd svoj právny názor týkajúci sa právomoci všeobecného súdu na preskúmanie zákonnosti rozhodovania súdnej rady vyslovil vo svojej predchádzajúcej judikatúre a potvrdil v uznesení sp. zn. I.ÚS 421/2013. Ústavný súd konštatoval:

„Z ustálenej rozhodovacej činnosti ústavného súdu (napr. III. ÚS 403/09) vyplýva, že „... ústavný súd rozlišuje dva okruhy kompetencie súdnej rady z hľadiska povahy jej rozhodovania. Prvý okruh kompetencie predstavuje rozhodovacia činnosť súdnej rady smerujúca k právnej skutočnosti verejného práva vo forme rozhodnutia adresovaného príslušnému ústavnému orgánu. V týchto prípadoch nejde o individuálny právny akt, ktorého povaha by bola obdobná povahe správneho aktu alebo súdneho aktu (t. j. výsledku činnosti príslušného správneho prípadne súdneho orgánu, ktorým sa zakladajú, menia alebo rušia, prípadne autoritatívne zisťujú oprávnenia a povinnosti subjektov správneho alebo súdneho konania). V danom prípade ide o osobitný druh konania. V uvedenom okruhu kompetencie súdna rada rozhoduje napríklad o predložení návrhu na vymenovanie alebo odvolanie predsedu najvyššieho súdu (II. ÚS 5/03), ako aj o návrhu na vymenovanie alebo odvolanie podpredsedu najvyššieho súdu prezidentovi Slovenskej republiky... Ďalej pri výkone týchto kompetencií súdna rada rozhoduje aj o predložení návrhu kandidátov na sudcov, ktorí by mali pôsobiť za Slovenskú republiku v medzinárodných súdnych orgánoch, vláde Slovenskej republiky (IV. ÚS 23/04, III. ÚS 128/09), alebo aj o predkladaní návrhov kandidátov na vymenovanie sudcov a návrhov na odvolanie sudcov prezidentovi (IV. ÚS 162/05). Náplňou druhého okruhu kompetencie je rozhodovacia činnosť súdnej rady ako orgánu verejnej správy založená na kolegiálnom princípe. Jej výsledkom je potom individuálny správny akt vydaný v konaní charakterizujúcom verejnú správu ako súčasť výkonnej moci, teda v správnom konaní. V tomto okruhu rozhoduje súdna rada predovšetkým o prideľovaní a prekladaní sudcov (I. ÚS 62/06), ale aj o návrhoch sudcov podľa § 22 ods. 5 zákona o sudcoch (I. ÚS 162/09).“.

Vychádzajúc z uvedeného právneho názoru ústavného súdu - ktorého závery naďalej platia - je v okolnostiach danej veci nepochybné, že v prípade predkladania návrhu prezidentovi Slovenskej republiky na vymenovanie za sudcu a jej rozhodnutím nejde o vydanie individuálneho právneho aktu, ktorého povaha by bola obdobná povahe správneho aktu alebo súdneho aktu. Z ktorých dôvodov správny súd nemá právomoc postupom podľa ustanovení piatej časti Občianskeho súdneho poriadku na preskúmanie postupu a rozhodnutia Súdnej rady SR v prípade uznesenia čl. 43 zo dňa 22.1.2013, ktorým súdna rada konštatuje, kandidát Mgr. Ladislav Réves nezískal dostatočný počet hlasov na predloženie návrhu prezidentovi Slovenskej republiky na vymenovanie do funkcie sudcu.

Vzhľadom k uvedenému odvolací súd považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti uzneseniu krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli mať za následok úspešnosť odvolacieho návrhu žalobcu.

Z uvedených dôvodov pokiaľ krajský súd konanie v danej veci zastavil pre nedostatok právomoci na konanie v zmysle § 104 ods.1 O.s.p. v spojení s § 246c ods.1 O.s.p. rozhodol v súlade so zákonom, a preto odvolací súd napadnuté uznesenie krajského súdu v zmysle § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 246c ods.1 a s § 219 ods.1,2 O.s.p. potvrdil, stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.)

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa ust. § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 246c veta prvá O.s.p. a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p.. Žalobcovi, ktorý nemal úspech v odvolacom konaní, náhradu trov tohto konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.